

Příloha 1

Libreto

Zavřete oči a poslouchejte. (...) Už od narození se nacházíme na různých místech. Oči nám ještě nedovolí je přesně poznat, nedokážeme je ani sami prozkoumávat, ale už v tu dobu vnímáme, že jedno místo je odlišné od těch ostatních. Je na něm klid, známá tvář, teplo. Hned poté, co začneme lezením po čtyřech, se nám otevrou nečekané obzory. Můžeme přelézat z pokoje do pokoje, zjistíme, že na koberci to je lepší než na studené podlaze v koupelně, časem s pomocí vylezeme i do křesla. Poznáváme, že k tomu místu patří i další lidi, nejen máma, ale i táta, sourozenci, někdy babičky a dědové. (...) Se začátkem školky vyrážíme mimo stěny toho známého, máme za úkol seznámit se s prvními kamarády, zvládnout sami první výzvy. Ať se den vyvede jakkoli, odpoledne nás vyzvednou naši nejbližší a odvedou nás zpátky domů. (...) Ve škole jsme vlastně už samostatní, objevíme navíc kouzlo odpoledního toulání po okolí a poznáváme místa a lidi, na která budeme v budoucnu nostalgicky vzpomínat. První průšvihy a později i první lásky. Taký první problémy během puberty. Najednou se naše opora v rodičích zvrtné a my s nimi začneme bojovat, křičíme, nadáváme, utíkáme z domova. Mohlo by se zdát, že jsme o něco přišli, ale nejde o nic jiného než o další zkoušku toho, jak hodně jsme připoutáni k místům, lidem, vztahům. Přes všechny problémy máme možnost vrátit se a víme, že tam pro nás bude vždy připravený náš pokoj a místo, kde můžeme v bezpečí usínat. (...) Po čase toto místo opustíme a začneme se domů občas vracet. Víme, že doma je nejlíp uvařené jídlo, že si tam máme s kým povídat, že nás tam chápou, aniž bychom museli složitě mluvit. Že se tam můžeme kdykoli vrátit. (...) A na konec – začínáme budovat další domov. Hledáme člověka, který by nám s tím pomohl. Snažíme se co nejvíce pro další malé lidi připravit stejně krásné, milé, bezpečné a útulné místo, jako připravil někdo pro nás. Tomu místu se říká domov.